

tidligere har været i Folketinget, hvor andre forslag har været fremme om at lave et absolut forbud i hele det offentlige rum, er jo netop, at her taler man meget konkret og præcist om, at det er computere, som står på offentlige institutioner, hvortil der er offentlig adgang.

Det vil sige, at det, vi jo i høj grad taler om her, også er computere, som er finansieret af skatteyderne. Altså det er skatteyderne, der er med til at finansiere, at man kan sidde på biblioteket og surfe på Internettet, og så må det også være politikerne, der går ind og tager et medansvar for: Hvilke muligheder er der så til rådighed?

Hvis vi tager bibliotekerne, og holder os lidt til dem, kan man jo heller ikke på bibliotekerne i dag låne sexblade, sexvideofilm og lignende sexmaterialer. Og jeg kan ikke forestille mig, at de ordførere, der har talt imod beslutningsforslaget her, synes, at den slags så i ytringsfrihedens hellige navn også skal forefindes på de offentlige biblioteker. Det kan jeg ikke forestille mig at man vil gøre.

Her taler vi bare om en anden form for medie. Her taler vi om Internettet, men diskussionen er i virkeligheden den samme. Det er bare en anden måde at fremstille billeder og tekster på. Derfor burde der jo egentlig være den samme overensstemmelse mellem, om det er sexblade, sexvideoer, man kan låne på biblioteket eller se på biblioteket, eller om man på biblioteket har gratis adgang til en computer, hvor man så kan sidde og se de samme ting på Internettet. I virkeligheden burde der være de samme regler.

Det, der så selvfølgelig gør sig gældende også her – og som er meget væsentligt, og som jeg synes skal være helt afklaret, inden vi når frem til en eventuel anden behandling af beslutningsforslaget her – er selvfølgelig de tekniske muligheder: Hvad er de tekniske løsninger?

For det er klart, at hvis man laver et halvforkølet forslag og en halvforkølet teknisk løsning, der bevirker, at det stort set ikke har nogen betydning alligevel, måske endda har den negative konsekvens, at der er ting, som alle mener at man skal have lov til at se, men man bliver forhindret i at kunne se, så må det være noget med, at man prøver at finde frem til noget af det standardsoftware, som jo altså flere ordførere har sagt findes i andre lande.

Og det kunne jo være rart under udvalgsbehandlingen at få adgang til oplysninger om præcis den standardsoftware: Hvad kan den, og hvad kan den ikke? Er det noget, der kan bru-

ges? Harmonerer det med de holdninger, der i øvrigt gør sig gældende her i Folketinget?

Så er det også ret væsentligt for os at tage et forbehold i forhold til beslutningsforslaget her, og det er et forbehold, der omfatter private pc-cafeer, for som beslutningsforslaget er formuleret, så læser jeg, at de er omfattet, og det mener jeg ikke de nødvendigvis skal være.

Man kan så sige, at det måske kunne være ligegyldigt i den sidste ende, for pc-cafeerne kan så bare lave et medlemskort, så det koster 1 kr. om året at være medlem af en pc-café, og så er der ikke offentlig adgang alligevel; så er det kun dem, der er medlemmer af den forening, der kan komme ind.

Men det er der jo ingen grund til at skulle tvinge dem ud i. Derfor skal vi også have det helt på det rene, i hvilket omfang pc-cafeerne er omfattet, og i det omfang, de er, mener vi, at de i hvert fald skal tages ud, inden vi når frem til en anden behandling.

Det, der også er væsentligt for os, er finansieringen af denne her ordning: Hvad kommer det til at koste? Hvordan skal det virke i praksis, hvis man udvider standardsoftwaren? Hvem skal så sidde og definere, hvor udvidelsen skal gå henad, og hvem skal sætte grænsen for, hvad man så vil? Hvad kommer det til at koste, og hvor vil man finde de penge henne?

Men altså som sagt: Vi er enige i intentionerne i dette her. Vi er enige i, at det er et væsentligt problem, som vi skal forholde os til, og viljen til at finde en løsning er til stede.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Lone Yalcinkaya.

Lone Yalcinkaya (CD):

Der er ingen tvivl om, at børn har krav på beskyttelse og omsorg. Vi som voksne er forpligtede til at varetage børns interesser, at fremme deres trivsel og udvikling. Vi er forpligtede til at sørge for, at børn vokser op i trygge rammer og møder forståelse for deres sårbarhed.

Den tid, vi lever i, er ikke som den, vi er vant til fra vores barndom: IT-udviklingen er grænseløs og hurtigt voksende. Statsministeren har udtrykt visioner på børns vegne om, at der skal være mere og mere IT i børns hverdag.

Børn er mere dus med teknologien i dag, end vi i vores barndom kunne drømme om var muligt. Internettet er et uudværligt redskab, som vi med internetadgang har stor glæde af. Der er